

Гордість і надія Зносичан – люди

Зносичі - одне з найгарніших сіл на Сарненщині. Воно загубилося серед пахучого лугу та дрімучого соснового лісу, сповненого багатющою флорою та фауною. Має вигідне економічне розташування та хорошу інфраструктуру. Мов чарівна панна, стоїть у центрі села школа. Поруч її близькі родичі: сільська рада, ФАП, Будинок культури. Величаво тягнуться в небо й куполи Свято-Георгіївського храму, де понад 2 десятиліття службу веде отець Анатолій. Обабіч чепуряться великі й малі будиночки, купаючись у зелених яблунево-вишневих садках, і влітку, і взимку у Зносичах є на що подивитися. Село змінюється з кожним днем. Воно живе, розквітає новобудовами, дзвенить дитячим щебетом на кожній вулиці. Проходячи ними, можна дізнатися багато про їх мешканців. Зносичани — люди особливі, завзяті до праці, талановиті, дружні. І кожен тут, упевнена, любить свою малу Батьківщину.

Зносичі від слова «знести»...

Село відоме з 1620 року. Існує легенда про його заснування, що передавалася століттями від покоління до покоління: «На невисокому пагорбі біля озера розташовувалося перше поселення з невеличких хатинок, покритих соломною. Посередині красувався великий панський маєток. Жив у ньому пан із сім'єю та була в нього вродлива донька Маруся, яка закохалася в бідняка. Розуміючи, що батько дівчини не дозволить їм одружитися, закохані зустрічалися таємно на березі озера. Коли пан дізнався про це, розгнівався й заборонив доньці ходити до юнака. Дівчина була у відчаї, бо не могла забути Івана, не хотіла жити без нього. Одного разу їй поталанило втекти. Прибігла до озера з надією, що бодай востаннє побачиться з милим. Довго чекала Маруся коханого, та дарма. Подумала, що він забув про неї і ніколи не будуть разом. Тоді виплела Маруся стрічку з волосся, кинула її на берег і стрибнула в озеро. Незабаром прийшов Іван. Побачивши стрічку він усе зрозумів і гірко заридав за милою. Від його сліз вода в озері стала темніти й зробилася чорною. Відтоді його почали називати Чорним. Пан дуже розгнівався на доньку, наказав слугам упіймати Івана та закувати в кайдани, а поселення знести. Після виконання панського наказу люди змушені були знести свої хати. А нове місце, де їх поставили, назвали Зносинами».

Правда то чи міф — свідок час. Та село пережило різноманітні історичні події, у тому числі й часи занепаду та розбудови. У красназвчій музейній кімнаті, що є в Зносицькій ЗОШ, представлені експозиції з минушини села, побутові речі, одяг місцевого населення, витвори народних умільців, макет поліської хати. До речі, якщо їхати від центру села в південно-східному напрямку польовою дорогою 1 км у бік с. Кам'яне-Случанське, побачите бетонно-земельні укріплення, збудовані за часів Другої світової війни. Нині від них залишилися руїни. Зносичан торкнулися й афганська та нинішня війна. А ще тут живуть люди різноманітних професій. І багато з них варті уваги та шани.

Золоте серце Любові Супрунової

Медик у селі — не просто службовець, якого зобов'язали виконувати певні функції. Надаючи допомогу людям, він поступово стає найдостойнішим і найшанованішим членом сільської спільноти. Одному допоміг на робочому місці, другого врятував під час виклику додому, третьому дав слушну пораду телефоном. Зрештою, від того, як працює, реагує на виклики, часто напряму залежить їх життя. Любов Супрунову в Зносинах знає кожен. Вже багато років вона працює в місцевому медпункті. На виклики бігає в будь-яку пору доби та за будь-якої погоди. Потік людей, які звертаються до неї за допомогою, не вшухає, навіть коли медичка у відпустці. А все тому, що Любов Олександрівна добре розуміється на своїй справі та дуже любить

роботу.

Народилася в сім'ї колгоспників. Закінчила Кольський медичний коледж, що в Мурманській області, здобувши диплом фельдшера. З 1994 року працювала в Тинненській дільничній лікарні фельдшером відділення швидкої допомоги. А через 3 роки працевлаштувалася в медпункт у Зносичі, де веде патронаж вагітних, яких у селі нині 21, породіль, здійснює онкопрофогляди, ходить на виклики, якщо раптом комусь стане зле.

Любов Супрунова не лише медик, а й така ж сільська жінка, як і всі, з усіма клопотами, що несе кожна на своїх плечах. Те ж господарство: поле, город, корова, свині, кури, гуси та всіляка інша живність. Усе, як у всіх, з тією лише різницею, що сільські жінки відповідають тільки за дітей, чоловіка та господарство, на власний розсуд розподіляють свій день, а в неї місія найважливіша — допомагати людям, рятувати їх.

Має троє діточок, яких виховує з чоловіком Петром. Старша донька Катерина навчається в Київській національній академії МВС і паралельно працює в Катеринівській виправній колонії. Середня Марійка піде в одинадцятий клас, а найменша Софійка - у перший. Усі хочуть уваги та ласки. Кожну потрібно доглянути, зігріти теплом материнського серця. Любов Олександрівна справляється з обов'язками вдома і на службі. Трудиться разом із завідуючою ФАПом Людмилою Панасюк і патронажною медсестрою Ольгою Вакулко – стоять на сторожі життя селян.

Юхимія Самолюк – хранителька прадавніх пісень

У Зносичах мешкає проста сільська жінка Юхимія Самойлюк. Народилася вона в 1940 році. На її долю, як і кожної української селянки тих років, випало чимало випробувань, смутку та болю. У 7 літ залишилася сиротою. Крім неї, без неньки зростали ще 6 сестричок і 2 брати. Юхимія була меншенькою. Сім'я мешкала на хуторі Бірок, що неподалік від Зносин. З раннього дитинства Юхимія Павлівна тяжко працювала. Закінчила 5 класів, потім ходила в найми – пасла корів. І вже в 15 літ пішла працювати дояркою. Доїла чорно-рябих руками. Це був неймовірно тяжкий труд, але іншого вибору не мала, працювала, щоб вижити. Через два роки познайомилася з майбутнім чоловіком Йосипом. Хорошою був людиною. Разом у любові та злагоді зростили 5 діток, які давно полетіли з батьківського гніздечка. Зосталася біля мами тільки найменша Валентина. До речі, майстриня на всі руки. Від вишитих нею картин бісером не можна відвести очей. Жінка вкладає в них душу. Чоловік Юхимії Павлівни трудився трактористом у лісовій галузі, вона ж - у ланці в колгоспі. Виснажлива праця забирала всі сили, а ще й домашнє господарство треба вести, сім'ю доглядати. Адже українським жінкам притаманні притаманні особлива саможертвність, дбайливість, відповідальність за своїх близьких та їх добробут. Усе життя ця славна трудівниця працювала на совість. А клопоти свої переплітала рукоділлям. Залюблена у вишивку з ранніх років життя, і підтвердженням цьому є численні витвори мистецтва, якими й понині прикрашає оселю. Рушники, простирадла, килими, картини, серветки, сорочки... Чого тільки нема в доробку зносицької майстрині. Та, крім цього, Юхимія Павлівна дуже любить співати і є засновницею жіночого народного аматорського фольклорно-автентичного ансамблю «Червона калина», що діє при Будинку культури з 1987 року. А в 1992 році колективу присвоїли звання народного. Сьогодні він відомий не лише в районі, а й далеко за його межами, адже виступали в Сарнах, Рівному, Львові й інших містах держави.

Без перебільшення скажу, що завдяки таким, як Юхимія Самойлюк, тримається українське народне мистецтво. Вона знає дуже багато старовинних пісень, котрі перейняла колись ще від своїх сестер. Зібрала їх всі, особливо ті, які вже давно ніхто не співав і ті пам'ятають лише одиниці серед найстарших у селі, і відроджує їх. Маючи велику любов до народних пісень і тривогу за те, що багато з них з часом відійдуть у

небуття, бабуся вирішила передати їх у спадок односельцям. І їй це вдалося. Можливо, й тому, що повсякчас мала хорошу підтримку від доньки Валентини, яка з 2000 року очолює колектив. У його репертуарі старовинні пісні, яких тепер люди не знають. А ще є багато широковідомих народних творів місцевого фольклору: приспівки, веснянки, петрівські, купальські, жниварські, колядки, щедрівки, фрагменти весільних обрядів «Марушка», «Різання коси», купальського - «Петрівочка - мала нічка», жниварського - «Дожинки, господарю, дожинки», Андріївських вечорниць - «Калита, калита, із чого ти вилита?» й інших. Усіх і не злічити. Здається, у Юхимії Самойлюк є власна скарбниця народних пісень й обрядів, яку відкриває учасникам колективу, а потім разом дарують глядачам на сценах у різних куточках району, області, держави. Такою жінкою по праву мають пишатися в Зносичах, бо вона єдина в селі хранителька прадавніх пісень. Завдяки їй досі лунають у Зносичах ті, які колись співали наші бабусі, прабабусі.

Хоч би куди поїхала по роботі, завжди познайомлюся з цікавими, творчими, успішними краянами. І завжди порівнюю, чи є люди таких професій, захоплень у рідному селі. Безумовно, Зносичі багаті на талановитих і працелюбних людей. Як-от, скажімо, Людмила Панасюк, яка вже багато років працює дояркою в СГПП «Маяк». «Сарненські новини» колись уже писали про неї. Та й цього разу оминати не змогли, адже Людмила є передовою дояркою в господарстві — у червні ц.р. надоїла аж 16 тонн 37 літрів молока. Як бачимо, працелюбів у селі живе багато. Про багатьох із них писатиму в наступних номерах «районки».

Ольга Лотоцька.